

‘Η ‘Ενηλιούωση μιās ‘Ορχήστρας

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ μέ τήν Κρατική ‘Ορχήστρα Θεσσαλονίκης; Δέν είναι άρκετά τά 21 χρόνια τής ζωής της γιά νά ενηλικιωθεί; ‘Η έπιτυχία τής σταδιοδρομίας της στή συμπρωτεύουσα, πού μετρίεται μέ τόν υπερτριπλασιασμό τών συνδρομητών της, δέν πρέπει νά λειτουργεί σάν έπιχείρημα έφησυχασμού αλλά, αντίθετα, σάν αίτημα καί πρόσταγμα γιά βελτίωση καί αντίστοιχη πρὸς τή δίωσα του κοινού ποιοτική προσφορά.

Η Κ.Ο.Θ., αντί νά πάει μπροστά, αντίθετα, δείχνει νά έχει πείσει από τά επίπεδα πού είχε κατακτήσει στά πρώτα Στ. Βασιλειάδης χρόνια τής ζωής της, χειραγωγημένη από τόν σεμνό καί έμπειρο έκεινο δάσκαλο Σόλωνα Μιχαηλίδη.

Είναι συγκινητική ή ιστορία τών πρώτων χρόνων τής Κ.Ο.Θ. ‘Ο Μιχαηλίδης πήρε, έκτός από λίγους πτυχιούχους μουσικούς, καί άλλους ταλαντούχους από διάφορες μπάντες άκόμα καί από υκτερινά κέντρα καί τούς έδωσε, μεταμορφώνοντάς τους σέ μιάν συμφωνική όρχήστρα.

Σήμερα υπάρχουν θαυμάσιοι καί έμπειροι μουσικοί στούς κόλπους της αλλά δέν υπάρχει όρχήστρα. Παρακολουθώ τής συναυλίες τής Κ.Ο.Θ. τά τελευταία χρόνια στό Ηρώδεια — αλήθεια γιατί δέν εμφανίστηκε καί μέ άλλο άρχιμουσικό; ‘Υπάρχουν άρκετοί Θεσσαλονικείς — καί κάποιοι φορές στή Θεσσαλονίκη, αλλά στήν πρόσφατη συναυλία της, στή πλαίσια του Φεστιβάλ ‘Αθηνών, νομίζω πώς μάς έδειξε τὸ πρόβλημά της στήν

πὸ ανάγλυφή του μορφή. Οί μελωδικές γραμμές από τίς ομάδες τών εγχόρδων ή όρισμένων πνευστών έδιναν τήν έντύπωση «κουνημένης» φωτογραφίας μέ άπλωμένο τὸ εἶδωλο σέ επάλληλα επίπεδα.

Θεωρώ πώς δέν θά ήταν τίμιο από μέρους μου άν άπόφευγα τὸ πρόβλημα γράφοντας μιάν όσο θέλετε αύστηρή κριτική. ‘Αλλά τὸ ζήτημά μας εδώ δέν είναι νά αναλύσουμε γιά χίλιοστή φορά τή «Λεωνόρα, αριθμ. 3» ή νά επαινέσουμε τούς τρεις διακεκριμένους σολίστες. ‘Εκείνο πού θαράινει είναι άν ή άρμόδια διοίκηση τής Κ.Ο.Θ. θά αναλάβει τίς εϋθύνες της, θεωρώντας άρκετή τή θητεία του διευθυντή τής Κ.Ο.Θ., σάν ά-

ποκλειστικού — δέν σώζουν τήν κατάσταση οί κάποιοι μετακλήσεις μαέστρου της, γιά νά μπορεί νά περιμένει καεῖς περισσότερα άπ’ αϋτή. Πρέπει, έστω καί τὸ σημερινό της σχήμα, νά δουλέψει ή Κ.Ο.Θ. μέ μαέστρο - δάσκαλο. Μέ τὸ δικαίωμα του Βορειοελλαδίτη πού είμαι καί εγὼ δέν άρκοῦμαι στό συγκαταβατικό έκεινο «τί συμπαθητική ή καμένη ή όρχήστρα τής Θεσσαλονίκης».

Μπορεί καί πρέπει ή Θεσσαλονίκη νά έχει μιάν άριστη, έστω καί στή έλληνικά μέτρα όρχήστρα όπως μπορεί καί έχει τόσα άλλα σπουδαία σ’ άλλους τούς τομείς καί τής τέχνης καί τής επιστήμης.

Στέφανος Θ. Βασιλειάδης

Λίντε υπά Ραγκόσνιχ

ΟΙ ΔΥΟ διάσημοι καθηγητές, οί όποιοί επί 15 μέρες στό σεμινάριο πού όργάνωσε γιά μουσικούς έκτελεστές πνευστών καί εγχόρδων όργάνων ο Δήμος Ναυπλίου σέ συνεργασία μέ τή Μουσική ‘Ακαδημία τής Βασιλείας έδωσαν γιά χάρη του κοινού του Ναυπλίου μιάν συναυλία μέ έργα γιά φλόουτο μέ ράμφος ή γιά φλόουτο μπαρόκ καί κιθάρα. Τά έργα του προγράμματος δέν ήταν πάντοτε ένδιαφέροντα.

‘Ο θαυμάσιος στή δεξιοτεχνία του αλλά καί στή ζωντανή καί μέ έκφραστικό πάθος έρμηνεία του Χάνς Μάρτιν Λίντε υπέκυψε στόν πειρασμό νά μάς παρουσιάσει καί ένα δικό του έργο μέ τίς συνηθισμένες γιά θιρτουόζους συνθέτες άδυναμίες, όπου έλάχιστα συμβαίνουν πέρα από τήν εξάντληση τών δυνατοτήτων σέ έμφε των όργάνων γιά τά όποία είναι γραμμένα τά έργα.

‘Ο Κόνραντ Ραγκόσνιχ, ύπηρεσιακός καί ψυχρά προσηλωμένος στόν ύποτυπώδη συνήθως ρόλο του τής συνοδείας του φλόουτου, μάς άποκάλυψε έναν καλύτερό του εαυτό στό Βέρσουσι γιά σόλο κιθάρα του Ήαθιέ Μπανγκερέλ, χωρίς ποτέ νά φτάσει στό θαυμάσια επίπεδα έρμηνείας πού γνωρίζουμε από τόν δίσκο του «Γκιτάρ Ρουαγιάλ».

‘Εμεινα μέ τήν έντύπωση ότι καί οί δύο καλλιτέχνες έπιδίωξαν νά περιλάβουν στό πρόγραμμα τούς έργα τάχα πιά προσιτά στό κοινό μιάν έπαρχιακή πόλη, υποτιμώντας το μέ ελαφρότερα έργα σάν τήν άπαράδεκτη επιπόλση καί ρηχή μεταγραφή τής γνωστής Σονάτας σέ λά μείζονα γιά πιάνο του Μότσαρτ.

Στ. Θ. Βασ.

“Μεσημβρινή”, (24.9.80)